

РЕШЕНИЕ

№ 5785

гр. София, 15.10.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 01.10.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4145** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба на А. Р. Д., лице от мъжки пол, гражданин на И., [дата на раждане] с ЛНЧ[ЕИК], против Решение №17374/12.12.2017г. на председателя на ДАБ – МС, с което е постановен прекратяване на хуманитарния статут на чужденеца. Делото е образувано по жалба на А. Р. Д., гражданин на И., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], район В., [улица], чрез адв. К. от САК с приложено пълномощно, против Решение № 17374/12.12.2017г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е прекратен хуманитарния статут на жалбоподателя, като се иска отмяната на решението.
В жалбата са изтъкнати фактически основания за неправилност на решението, допълнително са изложени съображения в писмена защита от адв.К., според които въз основа на съдържанието на доказателствата на л.41- 47, в това число на първите три листа поради нечетливост, не се установявало посоченото от германските власти, че е пътувал по маршрут Б.-А.-А.. Твърди, че на л.50 от делото е приложено копие на самолетния билет, издаден на името на А. Д., който бил закупен на 04.03.2017г. от йорданска авиокомпания. В този билет не бил обозначен маршрут през А., но също счита, че А., столицата на Й., е посочена като начална дестинация. Счита, че не са изпълнени изискванията на чл.15, ал.1, т.2 и 5 ЗУБ за отнемане на хуманитарния статут, относно условието, доброволно да се възползва от закрилата на държавата си

по произход.

Адв. К. е изложил и твърдения, че е нарушен и чл.4, ал.1 ЗУБ – принципа за забрана за връщане, тъй като органът се е позовал на справка за ситуацията в страната му по произход от преди 9 месеца, а на базата на актуалната справка – от 22.06.2018г. и проведените през м. май 2018г. избори в И., излага обстоятелства, свързани с личното му положение и относими към предоставяне на закрила. Причините жалбоподателят да напусне И. не били хуманитарни, затова било без значение дали хуманитарното положение в И. се е подобрило.

В ход по същество адв. К. претендира също, че изслушаната експертиза не променя изводите за незаконосъобразност на заповедта, дори и да се докажело пребиваване в И. в продължение на 8 дни, на първо място това не било забранено на хората, получили хуманитарен статут. На второ място, кратката продължителност и липсата на каквито и да било действия за търсене на закрила от държавата на произход, отхвърляли възможността жалбоподателят да е живял на територията на държавата си по произход или доброволно да се е възползвал от закрила.

В писмени бележки адв. К. излага и конкретни съображения във връзка с приетото заключение по съдебно техническата експертиза по делото. Възраженията са, че експертизата не е установила къде е закупен билетът, чието копие е приложено на л. 51 от делото, както и от кого е закупен. От тук прави изводи за конкретни възможности: ако билетът е закупен на 26.02.2017г. в И. от жалбоподателя, това означавало, че още с пристигането си е осигурил излизането от тази държава и липсвали данни за каквото и да е намерение за установяване в И. или за търсене на закрила от иракските власти. Ако билетът бил закупен извън И., липсвали доказателства, че А. Д. е пътувал до И., а не е направил опит да вземе полета направо до А. (столицата на Х. Кралство Й.). Копието на входния печат на иракската граница, приложено на л. 54 от делото не било четливо и не можело да се обвърже с конкретна страница от паспорта на жалбоподателя. Ако билетът не бил закупен от жалбоподателя, то това давало допълнителни основания да се приеме тезата за липса на доказателства, да е пътувал до И..

Според адв. К. ЗУБ не налагал забрана за получилите хуманитарен статут да пътуват до държавата си по произход. Във връзка с посочените в обжалваната заповед основания за прекратяване на хуманитарния статут – чл.17, ал.1, т.1 вр. чл.15, ал.2, т.2 ЗУБ, изтъква, че ответникът не представил никакви данни А. Д. да е потърсил някаква помощ от посолството на И. в С., от официалните иракски власти на територията на И. или под друга някаква форма да е търсил и получил закрила от държавата си по произход. Евентуалната проверка на документите му от иракските гранични власти не можело да се приравни на търсена и получена закрила. Още повече, че обстановката в различните части на И. бе с различна степен на риск за жалбоподателя, видно от приложените доклади, липсвали данни дали и в коя част на И. се е намирал в периода от 26.02.-04.03.2017г.

От чл.17, ал.1, т.1 вр. чл.15, ал.2, т.2 ЗУБ, конкретно изискването доброволно да се установи в държавата, в която е преследван, следвало, че изключва кратковременното пребиваване в държавата по произход. Според адв. К., без да са налице данни за трайно обитаване в определено населено място, на определен адрес, за упражняване на някакво занятие, не можело да се твърди, че чужденецът се е установил в държавата си по произход.

Що се касае до основанията за прекратяване на хуманитарния статут – отпадането на

обстоятелствата, пораждащи опасенията от преследване в държавата му по произход, промяната да е достатъчно значителна и да не е от временен характер, счита също, рисковете за чужденеца, предвид формата на исляма, която изповядва и предходната му професия в държавата му по произход, са нараснали.

Ответникът чрез юрк. М., оспорва жалбата изцяло като твърди че са установени всички обстоятелства, посочени в мотивите на решението, претендира законосъобразността му изцяло. Претендира, че в обжалваното решение са преценени всички правнозначими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя и с държавата му по произход и не са допуснати твърденията в жалбата нарушения. Пзовава се на представената кореспонденция с Посолството на Федерална Република Германия, от която се установявало, че на 04.03.2017г. на международно летище, жалбоподателят е засечен да пътува по маршрута Б. – А. – А.. Относно актуалното положение в И., видно било от бюлетин на Службата на О. за координация по хуманитарни въпроси, публикуван на 11.06.2018г., че хуманитарното положение в И. значително се подобрява от 2017г. насам. Във връзка с протеклите избори, говорителят на Парламента в И. – сунит, е направил изявление, че след среща, спазването на законовите мерки и запазването на демокрацията са договорени между всички страни в Парламента и не желаят да се стига до хаос. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително- доказателства по искане на жалбоподателя, изслушано е и заключение по съдебна експертиза за изследване на документ, назначена служебно от съда.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Съдът се е произнесъл с определение по протокол от 11.06.2018г., с което е възстановил срокът за обжалване на решението по делото.

По съществото на оспорването:

1) По издаването на обжалваното решение от компетентен орган и спазването на изискванията за форма:

С обжалваното по делото решение №17374/12.12.2017г., председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл.78, ал.5 вр. чл.48, ал.1, т.1 от Закона за убежището и бежанците, е прекратил хуманитарния статут на А. Р. Д., лице от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин по народност, по вероизповедание мюсюлманин сунит, с ЛНЧ [ЕГН], като самоличността на лицето първоначално е установено по декларация по чл.30, т.3 от ЗУБ а впоследствие по представена иракска лична карта и удостоверение за иракско гражданство.

На първо място, на председателя на ДАБ с чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ е предоставено изрично правомощие да прекратява международна закрила в Република България, от

което следва извод, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган. Формално решението е издадено в изискващата се писмена форма, съдържа правни и фактически съображения за издаването му. Изложеното води до извод, че обжалваното решение е законосъобразно по смисъла на чл.149, т.1 и т.2 АПК.

2) По спазване на процесуалните правила съдът приема следното:

Производството по издаване на обжалваното решение е образувано с друго решение на същия орган - №15530/11.08.2017г. (л.31 от делото) и въз основа на предложение с регистрационен номер 4533/23.03.2017г. на базата на постъпили нови данни за иракския граждани, с което се предлага да бъде образувано производство за прекратяване на хуманитарния статут на лицето.

В мотивите на решението са изложени и процесуални съображения - изпратено до жалбоподателя съобщение от 16.08.2017г., с което жалбоподателят е уведомен за образуваното производство за прекратяване на предоставения му хуманитарен статут и е поканен да се яви на 18.09.2017г. в РПЦ С. за провеждане на лично интервю, по време на което да изложи възраженията си срещу прекратяването на статута му. Адресът на който са изпращани съобщенията е по удостоверението на Главна дирекция Гражданска регистрация и за адрес [населено място], кв.С., ул.“197-ма“, бл.№21, видно от данните на л.29, л.27, л.26, л.25, л.23 от делото. Тези процесуални действия са извършени в периода от 16.08.2017г. - 18.08.2017г., а съобщението за връчване на обжалваното по делото решение е изпратено на 02.01.2018г.(л.22 от делото) отново на същия адрес.

Установи се по делото, че съгласно удостоверение за настоящ адрес от 15.08.2017г., издадено от Столична община, Район В., от същата дата А. Р. Д. е имал заявен нов настоящ адрес: [населено място], район В., [улица].

Следователно, процесуалните действия в хода на административното производство, свързани с връчване на съобщението от дата 16.08.2018г. за образуваното производство за отнемане на статут и покана за провеждане на лично интервю, обективирани в един акт, представен по преписката на л.27 от делото, не са връчени на заявления пред българските власти настоящ адрес от жалбоподателя към момента на извършване на посочените процесуални действия.

В производство за прекратяване на статут на жалбоподателя е следвало да бъде спазен чл.78, ал.5 ЗУБ. Въз основа на тази норма председателят на ДАБ е бил задължен в срок три месеца от образуване на производството да вземе решение, с което отнема или прекратява международната закрила. В конкретния случай производството е образувано с Решението от 11.08.2017г., а процесното решение е издадено на 12.12.2017г., т.е. след този срок.

Обжалваното решение е взето без да са изслушани възраженията на жалбоподателя. Съгласно второто изречение на чл.78, ал.5 ЗУБ, председателят на ДАБ взема решението и без възраженията на чужденеца, когато те не са направени по зависещи от него причини. В казуса по делото не е налице тази хипотеза, тъй като жалбоподателят не е уведомен на актуалния си адрес за образуваното производство и за възможността да направи възражения.

От данните по административната преписка следва, че жалбоподателят не е могъл да упражни правото си на защита, правото си да бъде изслушан в хода на административното производство, да изложи съображения и да представи

доказателства в защита на интересите си. следвало да издаде обжалваното решение. Причините са действията на администрацията, която не е съобразила актуалния заявен адрес за да връчи съобщенията. Поради това е допуснато нарушение на чл.75, ал.5 ЗУБ второто изречение с издаването на обжалваното решение.

Изложеното обосновава и извод за допуснато съществено процесуално нарушение, довело до засягане на права на жалбоподателя и до вземане на решение без да са изяснени всички факти по случая, незаконосъобразност на решението по чл.146, т.3АПК.

3) По съответствието на обжалваното решение с материалния закон съдът приема следното:

На А. Р. Д. е предоставен хуманитарен статут с Решение № 590/04.11.2011г. на заместник председателя на ДАБ, на основание чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ и извода, че лицето е напуснало държавата си по произход, тъй акто там е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, а по доказателствата -, че голяма част от твърденията са подкрепени с писмени доказателства, а останалата част се приемат за достоверни. Тези изводи са мотивирали органа да приеме за установени предпоставките по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ и да предостави хуманитарен статут.

Мотивите по същество на органа да отнеме хуманитарния статут на жалбоподателя се основават на писмо от 10.03.2017г. от посолството на Федерална република Германия в С., с което се предоставя информация за иракския гражданин А. Р. Д., от която било видно, че същият е засечен да пътува по маршрут Б.-А.- А., легитимирал се е с иракски паспорти българско удостоверение за пътуване зад граница на чужденец с хуманитарен статут, но българският документ не давал право на лицето да влиза на територията на Ш., поради което още на същия ден - 04.03.2017г., чужденецът е трябвало да бъде върнат в Б..

Въз основа на тези факти в мотивите на обжалваното решение е формиран извод, че А. Р. Д. доброволно се е завръщал в държавата си по произход и за него са отпаднали основанията да се ползва от предоставената му по реда на чл.9 ЗУБ закрила.

На следващо място административният орган е мотивирал отнемането на хуманитарния статут на иракския гражданин и с информация за актуалната обстановка в И. по справка с № МД-270/02.03.2017г. на Дирекция Международна дейност при ДАБ. Видно било от справката, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на И., въпреки оценката за положението като несигурно и напрегнато, не следвало насилието в страната да се определя като безогледно. Формиран е извод, че чуждият гражданин не можел повече да се отказва от ползването на закрилата на държавата му по произход поради това, че обстоятелствата, пораждащи страха от преследване са отпаднали, промяната в тези обстоятелства е достатъчно значителна и не е от временен характер. Тези съображения съставлявали основание за прекратяване на статут по чл.17, ал.1, т.1 ЗУБ.

Съдът констатира, че мотивите в обжалваното решение по този въпрос са бланкетни и не съдържат обсъждане на промяната на обстоятелствата, послужили като основание за предоставяне на хуманитарен статут на Р. Д..

Спорно по делото е приетото в мотивите на обжалваното решение, че жалбоподателят доброволно се е завръщал в страната си по произход в периода 26.02.2017г. -

04.03.2017г. Съдът с определение от 07.08.2018г. е допуснал изслушване на заключение на вещо лице по съдебно техническа експертиза и с предмет изследване на документ, конкретно намиращите се на л. 50 и 51 и л. 54 и 55 от делото. Според вещото лице тези документи са копия с ниско качество, като вещото лице е установило, че:

-Документът на л. 50 от делото представлява документ на авиокомпания R. J., който се издава на лице при чекиране за съответен полет. Този документ е издаден на името на г-н A. D. и с маршрут: A. - A., издаден е на дата 04.03. на базата на електронен билет № 5122110731283

-Документът на л.51 от делото представлява копие на електронен билет, издаден на името на г-н A. D. с маршрут: BGW - AMM - AMS на съответни дати: 26.02.17 - 04.03 - 04.03. Вещото лице е посочило, че трибуквените означения BGW - AMM - AMS представляват летищен код за съответно летище, който е определен от Международната асоциация за въздушен транспорт и означават следното:

-BGW B. - Б. / И.;

-AMM A. - A. / Й.;

-AMS A. - A. / Н.-

Според вещото лице установените данни дават основание за извода, че изследваните документи на л.50 и 51 от делото съдържат информация за пътуване със самолет по маршрут: Б. / И. - А. / Й. - А. / Н. на дати: 26.02.17 - 04.03 - 04.03.

По втория поставен на експертизата въпрос - за разчитане на отпечатъкът от печат на копието от страницата на паспорт на л. 54 от делото, съдържащ дата 26.02.2017г., вещото лице е стигнало до извод, че е отпечатък от входен граничен печат, а след извършената справка в специализирана информационна програма (ДОКИС според изявленията в съдебно заседание на вещото лице) е установено, че изследваният отпечатък е от входен граничен печат на И.. Вещото лице също така допълни, че този извод е формиран въз основа на текст на латиница, при използването на средства за увеличаване на изображението, освен специализирания софтуер съдържащ данни за лични документи, пътни документи и гранични печати на различните държави. Не е разчетен надписа на арабски език, поради това вещото лице не е могло да отговори точно къде е поставен печата, но е категорично, че се съдържа надпис на латински език от който е извлечена информацията, че се касае за печат на държавата И. за осъществен граничен контрол при влизане на лице в тази страна. Въз основа на това е направен и извод, че отпечатъка на входен граничен печат на И. на л. 54 от делото от 26.02.2017г. кореспондира с част от съдържащата се информация в електронен самолетен билет на името на А. Д. по маршрут Б./ И. - А./ Й.- А./Н..

Съдът цени заключението на вещото лице като вярно и обективно дадено, съответстващо на данните, които могат да се извлекат от изследваните документи, изключва каквато и да е заинтересованост на експерта, тъй като работи само като вещо лице. Съдът следва да обоснове изводите си по правния спор въз основа на заключенията на експерта от изследването на документите за пътуване.

Документите, предмет на изследване от вещото лице, са представени с писмо от 10.03.2017г. - в превод на български език на л. 40 от делото, от длъжностни лица при посолството на Германия в С.. В същото се сочи, от съветника по

визови въпроси на Федералната полиция към посолството на Германия в А., Й., е предоставена информация, че двама иракски граждани, единият от които е Р. Д., на международното летище в А., са засечени като пътуващи по маршрут Б.- А.- А. с авиокомпания Р. J., които лица са притежавали освен иракски паспорти и български удостоверения за пътуване зад граница на чужденец с хуманитарен статут. В писмото на служителя при немското посолство изрично се сочи, че приложените български документи не дават право на лицата да влязат на територията на Ш..

Предвид, че информацията е предоставена от длъжностно лице на чужда държава и подкрепена с категорични доказателства - копия на документи те за пътуване и личните документи на А. Р. Д., то съдът приема, че същият действително на 26.02.2017г. е влязъл на територията на И. и е напуснал тази страна на 04.03.2017г.

Този факт сам по себе си не е основание за прекратяване на предоставения хуманитарен статут на посоченото материално-правно основание в мотивите на обжалваното решение - по чл.17, ал.1, т.1 ЗУБ.

Последната норма съдържа няколко хипотези, като ответникът не е посочил изрично, че има предвид само някои от тях. Поради това съдът следва да обсъди всички основания за прекратяване на статут, произтичащи от чл.17, ал.1, т.1 ЗУБ.

Така чл.17, ал.1, т.1 ЗУБ предвижда, че предоставена международна закрила се прекратява, когато "по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл.15, ал.1, т.1 - 5 и 9" от същия закон. Тази норма предвижда конкретни хипотези, в които се прекратява производството за предоставяне на международна закрила. По силата на чл.17, ал.1, т.1 от същия закон, в същите хипотези се прекратява и предоставен международен статут.

От предвидените по чл.15, ал.1, т.1-5 и 9 ЗУБ хипотези, предвид обстоятелствата по делото и изтъкнатите съображения в мотивите на обжалваното решение, са относими само следните:

-по т.1: *"не може повече да се отказва от ползването на закрилата на държавата му по произход, поради това че обстоятелствата, пораждащи опасенията от преследване, са отпаднали и промяната в тези обстоятелства е достатъчно значителна и не е от временен характер;"*

-по т.2: *"доброволно се възползва от закрилата на държавата си по произход;"*, и

-по т.5: *"доброволно се установи в държавата, в която е бил преследван;"*

Данните, че А. Р. Д. е бил в периода от 26.02.2017г. до 04.03.2017г. в И., както и обстоятелството, че билетът за напускане на И. е закупен на датата на пристигането му, красноречиво отхвърлят всяко предположение, че доброволно се е установил в държавата, в която е преследван, доколкото още с пристигането си е демонстрирал намерение да я напусне. Тази ситуация изключва логически и намерение да се възползва от закрилата на страната си по произход.

В чл.15, ал.2 ЗУБ е предвидено, че ал.1, т.1 от същата разпоредба не се прилага, *"когато чужденецът посочи убедителни причини, произтичащи от предишно преследване, за своя отказ да се ползва от закрилата на държавата му по произход."* Именно тази хипотеза, изключваща

прекратяването на статута на А. Р. Д., е налице в конкретния случай. Това е така, тъй като съгласно Решение № 590/04.11.2011г., с което е предоставен хуманитарен статут на А. Р. Д., са кредитирани изложените причини, поради които е напуснал страната си по произход, квалифицирани като относими по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Относно бежанската история, кредитирана като достоверна, в последното решение е посочено, че А. Р. Д. е работил като полицаи от 2004г., участвал в множество съвместни акции с американските сили за сигурност в И., конкретно в акции в [населено място], южен И. срещу групировките Армията на М. и Силите на Б.. След спечелването на изборите през 2009г. от милициите в страната, той бил заплашван от техни членове, които знаели, че е участвал в годините във въоръжени атаки срещу тях. Също е прието, че жалбоподателят е получавал персонални заплахи по телефона, като една от тях била отправена и от ръководител на въоръжените групи в [населено място], в който град всички знаели, че е полицаи. Научавайки, че други негови колеги, с които е служил, че са убити, той решил да напусне работата си като служител на полицията и да замине нелегално за Турция. В Република България пристигнал нелегално през месец август 2010г. Кредитирано е и заявеното от жалбоподателя, че не е бил арестуван, осъждан, член на политическа партия или групировка в държавата си по произход. Административният орган е стигнал до извод, **че информацията за обстановката в И., за въоръжените нападения и другите насилствени действия, съвпадали със заявените причини от жалбоподателя за напускане на страната по произход, съществувал страх от преследване и индивидуализирана заплаха за живота му във връзка със службата му и акциите, в които е участвал съвместно с американската армия.** Ситуацията в И. е довела до възможността жалбоподателят да бъде изложен на реална опасност от посегателства. Освен данните за общата ситуация със сигурността, е посочено и, че отделни терористи и бунтовнически групи продължават да извършват високопрофилни смъртоносни атаки, като често нападат служители и съоръжения, свързани с американски организации и правителството на И., а ниско мащабните, но ефективни нападения в цялата страна, с малко на брой случайни жертви, затруднявали свободното движение и влияели върху общественото мнение по отношение на сигурността и спокойствието на страната, продължавали отвличанията заради подкуп или по политически причини.

Съгласно чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ: „Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:“ „2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание“.

Видно от справката за актуалната ситуация в И. нва лист 150-160 от делото, изборите през май 2018г., се печелят от шиитите - на първите четири места са шиитски политици (С., А., А. и М..)

В българската преса - вестник Труд онлайн издание от 09.03.2018г., е цитирана информация от световната агенция Р., че премиерът на И. Х. ал А. е издал декрет, с който формализира инкорпорирането на шиитските паравоенни групи в силите за страната. Според декрета, членовете на

шиитските милиции, редица отделни милиции, известни заедно като Народните мобилизационни сили, ще получат голяма част от правата на редовната иракска армия. Декретът е издаден в навечерието на парламентарните избори през май 2018г. Видно е от справката на ДАБ, че след изборите, на среща при в Б. на 02 юниш 2018г. политическите лидери не са постигнали консенсус по политическата ситуация в страната, но след срещата сунитският лидер С. ал-Д. заявил, че спазването на законовите мерки и запазването на демокрацията били договорени и, че не желаят да се стига до хаос, имало различни мнения, които ще се опитат да доближат. В Справката е цитирано и изявление на президента на И. Ф. М. след тази среща: "трябва да се положат сериозни усилия за налагане на сигурност и политическа стабилност. Волята на избирателите трябва да бъде зачитана."

Служебно е известно на съда, поради обсъждани данни многократно в съдебната практика, че акциите, в които жалбоподателят е участвал срещу шиитските милиции, са свързани с етническото противопоставяне в иракското общество, в това число между сунити, като заемащи превес в управлението на страната към този момент, и шиити, чрез паравоенни организации - шиитски милиции. Най-засилено е противопоставянето през периода до напускането на страната от жалбоподателя, а конкретно шиитската паравоенна групировка Армията на М., е създадена през 2004 г. от цитирания по-горе шиитски лидер М. ал-С., спечелил изборите през май 2018г., който се противопоставял на САЩ и на неговите поддръжници в И.. Шиитската милиция Силите Б. (цитирано и Б. в определени източници), е друга влиятелна такава паравоенна организация, също свързана с шиитски политик - А. Ал Х., заемащ седма позиция в изборните резултати от май 2018г., съгласно справката на ДАБ за ситуацията в И. към 22.06.2018г.

Следователно, понастоящем ситуацията в И. гарантира превес на шиитите в политически аспект, узаконяване на шиитските паравоенни групировки, които са свързани с политически лидери, спечелили последните парламентарни избори през май 2018г. Няма никакви данни към датата на устните състезания по делото за постигната договореност между политическите сили в И. за сигурност и гарантиране на положението на бившите полицейски служители, като жалбоподателя, които именно по служба са участвали в акции срещу цитираните групировки.

Изложеното за политическата ситуация в И. след последните избори, настъпило след издаването на обжалваното по делото решение, настоящият състав на съда следва да съобрази на основание чл.46, параграф 3 от Директива 2013/32 и даденото тълкуване на тази норма с т. 3 от диспозитива на Решение от 25 юли 2018г., С. А., C-585/16, ECLI:EU:C:2018:584, което тълкуване е задължително за настоящия съд.

От изложените данни не може да се приеме, че ситуацията в И., преценена от гледна точка на личното положение на жалбоподателя, е съществено различна от тази, взета предвид при преценката за предоставянето на хуманитарен статут на жалбоподателя поради съществуващи **страх от преследване и индивидуализирана заплаха за живота му във връзка със службата му и акциите, в които е участвал съвместно с американската армия, на основание чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ и посочени в Решение №**

590/04.11.2011г.

Правното положение, според което за да се отнеме предоставен статут следва да се преценява промяната на обстоятелствата, свързани с личното положение на чужденеца, обосновали предоставянето на статут, се подкрепя и от съдебната практика на Съда на ЕС, конкретно Решение от 02 март 2010г., по съединени дела Aydin S. A. (C-175/08) и други (C-176/08, C-178/08 и C-179/08), ECLI:EU:C:2010:105. Така с отговора на първи въпрос от диспозитива, е дадено тълкуване на чл.11, параграф 1, буква д) от Директива 2004/83/ЕО, понастоящем идентичен текст на действащата Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Съгласно чл.11, параграф 1, буква д) от тези директиви, озаглавен „Преустановяване“, гражданин на трета държава или лице без гражданство престава да бъде бежанец, ако съответното лице: „д) не може повече да продължи да отказва получаването на закрила от държавата, чието гражданство има, след като обстоятелствата, в резултат на които той е било признато за бежанец, са престанали да съществуват;“. В параграфи 2 и 3 от същата разпоредба са предвидени изключенията, при които преустановяването на закрилата на основание параграф 1, буква д) не се прилага. Така съгласно чл.11, параграф 2 от Директивата: „При прилагането на параграф 1, букви д) и е) държавите-членки преценяват дали промяната в обстоятелствата е достатъчно значителна, а не с временен характер, за да може опасението на бежанеца от преследване да не може да бъде разглеждано повече като основателно.“, а съгласно параграф 3 от същата разпоредба: „Параграф 1, букви д) и е) не се прилагат за бежанец, който може да посочи убедителни причини, свързани с предишно преследване, за отказа му да се възползва от закрилата на държавата, чийто гражданин е той, или, ако е лице без гражданство, на държавата на предишното му обичайно пребиваване.“. От сравнението на текстовете е видно, че тези норми са транспонирани в чл.15, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗУБ и следователно, даденото тълкуване от съда на ЕС с т. 1 от диспозитива на Решение от 02 март 2010г., по съединени дела A. S. A. (C-175/08) и други (C-176/08, C-178/08 и C-179/08), ECLI:EU:C:2010:105, на чл.11, параграф 1, буква д) от Директивата, относимо изцяло към казуса по делото и следва да бъде съобразено при прилагането на националната норма - чл. в чл.15, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗУБ, относно следното:

„-предвид промяна в обстоятелствата, която е значителна, а не с временен характер, настъпила в съответната трета страна, лицето губи статута си на бежанец, когато обстоятелствата, които обосновават неговите опасения от преследване поради някой от мотивите по член 2, буква в) от Директива 2004/83, в резултат от които е признато за бежанец, са престанали да съществуват и то няма други основания да се опасява от „преследване“ по смисъла на член 2, буква в) от Директива 2004/83, –за целите на преценката относно промяната в обстоятелствата компетентните органи на държавата членка трябва да проверят с оглед

на личното положение на бежанеца, че субектът/субектите на закрила по член 7, параграф 1 от Директива 2004/83 е взел/са взели разумни мерки, за да попречи/попречат на преследването, и в този смисъл, че разполага/разполагат по-специално с ефективна съдебна система, позволяваща разкриването, преследването и наказването на актовете, представляващи преследване, и че в случай на прекратяване на статута на бежанец заинтересуваният гражданин ще има достъп до тази закрила,“

В казуса по делото не може да се приеме, че е налице ситуация в И., която може да бъде определена като значителна промяна в обстоятелствата, при които е предоставен статут на жалбоподателя, нито че няма каквито и да са основания за преследване поради качеството му на полицаи от иракската армия, участвал в акции срещу шиитските милиции заедно с американски войски в И.. Не е налице и вторият критерий, съгласно даденото тълкуване от съда на ЕС, тъй като на базата на актуалната политическа ситуация в И., не могат да се изведат дори декларативни политически гаранции за лица за бившите полицаи в ситуацията на жалбоподателя.

Друг извод не следва и от съдържанието на прекратяващите клаузи по Женевската конвенция, конкретно чл.1С, като конкретно са относими хипотезите по т. 1, 4 и 5. Така според Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, (издание на Службата на ВКБООН, Ж. 1992г. на български език), т.122, „получаването на разрешение за влизане и национален паспорт с цел завръщане, при отсъствието на доказателства за противното, ще се счита, че прекратяват статута на бежанец“. Такава ситуация не е налице в казуса по делото, доколкото е видно от обстоятелствата, че посещението на жалбоподателя в И. не е с цел „завръщане“, т.е. трайно установяване, предвид обстоятелството, че още на датата на пристигането му е закупен билет за напускане на страната.

Следователно, предоставената закрила на жалбоподателя не следва да бъде прекратена на основание– чл.15, ал.1, т.1 ЗУБ. Тъй като тази норма е израз на принципа за забрана на връщането, то спазването на този принцип изключва всяко друго основание за прекратяване на предоставен статут по чл.15, ал.1 ЗУБ. От изложеното следва, че не се установи по делото предвидено в закона основание за прекратяване на предоставения хуманитарен статут на жалбоподателя, поради което обжалваното по делото решение е материално незаконосъобразно по смисъла на чл.146, т.4 АПК, което е още едно основание за отмяната му.

На основание всичко изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Р. Д., гражданин на И., с ЕГН [ЕГН]

Решение №17374/12.12.2017г. на председателя на ДАБ – МС, с което е постановено прекратяване на предоставения хуманитарен статут на чужденеца.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд, с касационна жалба или протестиране с касационен протест, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: